

Kendimden Kendime Varmanın Bin Bir Hali

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Kasım 2023

Rengi muğlaktı günün; rakımı solgun bir acı peyda olan bense aşkla iştilal esintisinde yelin yol bulup da savrulduğu yüreğimin ve kök hücremdi şiir adeta kok kömür gibi yandığım yamadığım ruhumla hemhal ve nezdinde hayatın delicesine estiğim kadar içime bazen ters bazen düz örülü kafiyelerden inşa ettiğimdi cennetim aslında bir mahzen babında içinde s/aklandığım kozam ve elbet tek kozum dünden bu güne, sevgiyle kürediğim o devasa tünel o derin minval.

Göğün tamburu çalan...

Ah, leyli yüreğim başını kuma sokan.

Metazori değildi hem iklim

Bense adeta kodaman bir metafor sarkıttığım ipin ucunda salınan varlığım bazen yandaş iken duygular bazen telaşla kendimden kaçtığım sözüm ona kendimi yakın kılacaktım kendime asla da tezat olmayı kabullenmesem de zıtlaştığım cihan ve zıt kutuplar birbirini çeken ve çekincelerim.

Çekimserdim de oyumu kullandığımda ve sandım ki: hayat yorgun bir oyun bense figüranı sözcüklerin filintası iklimin ve işte dünde kalan fildişi tuşları kayıp duvar piyanomun izinde ve gizinde salındığım notalar aslında not aldığım bir ders iken hayatın muhtevisyatı ve öğrenci kimliğimle sektiğim bir bir.

Sarkık kolları hüznün bazen nabzını alamazken ömrün ölümle yolumun her kesiştiğinde önsezilerimden arda kalan bir kıyam sözüm ona kıyılırken içim kıymete binmediğim bir hazne gel gör ki aşk ve hüzn iken tek hazinem.

Azat edilesi ruhum içtimada.

Ardıç kuşu peşimde.

Erzakım saklı iken küfemde.

Ve en sevdiğim: çaya bandığım bayat ekmeğın verdiği şükür ve huzur bense bir koşu gitmişken yalnızlığın kabrine.

Tezat.

Asla olmadığım fesat.

Azımsanan varlığım ve küf kokmayan anılarım ne de olsa her gün tozunu alırken dünümün derlediğim şiirlerim derdim sonsuz dermanım Rabbimde saklı ve tevazu yüklü göğün şahsına münhasır sonsuzluğu bir iz bir kültür bir kuvvet babında atağa geçtiğim batık geminin kaptanı atıl yüreklerden uzağa kaçtığım kadar hayatın yaşattığı o devasa tuzak.

Bir ikbal mi?

Bir isyan değil ama.

İbrazı günün.

Menevişlenen evrene mintanlar diktiğim ve aralıksız diktiğim söküklerim mademki kocaman yürekli bir çocuk saklıydı içimde bazen coşku bazen kuru gürültü ve sessizliğin dirayetimi sınadığı kadar tutulmuşken nutkum devreye soktuğum kalemimle kale duvarlarına astığım aşkın bayrağı baltalansam da bakaya kalsam da beterin beteri vardı madem ve işte şükrettiğim kadar huzur bulduğum yalnızlığı

kalın duvarları içimde büyüyen bir çiçek ruhumdaki gizin evrenin dilemması sevginin peşine düştüğüm...

Zamandı hancı.

Kalemimse yolcu.

Aman vermeden.

Azat edilmeyi beklerken.

Afaki coşkumun somut hale döndüğü o şeffaf rahle tozu dumana kattığım gençliğimin dünde kalan anıları andaki mevcudiyetim ve işte günbegün dünü yaşattığım kadar vakur bir eda ile odaklandığım semanın hatırı sayılır yolcusu yasak savdığım değildi yasa bildiğim yasin ve yaşın müdavimi: kâh inilti kâh dinmek bilmeyen sızı sazımın tellerinde oynaşan gamlı notalar ve sayısız minval ve cepheye verdiğim bitimsiz savaş.

Hünkârı kâinatın.

Huda'm benim tek sevdam.

Rötarlı mutluluğum rölantiye aldığım kadar hayatı romansı yerin göğün ve dikenli yüreğimde devasa balonlar uçuşan her birinde saklı iken nice şiir ansızın sönen coşkum ve mutlak değerlerden çıkıp da yola mutluluk adına bir arayış aslında kendime sadece kendime yenik düştüğüm ansızın infilak edecekmişçesine azı dışı sözcüklerin azat edilesi ruhun muadili iken yol aldığım sözcük dolu cihadın sonlanmasını asla istemediğim bir huzurun adı iken aşkla yandığım İlahi Ateşin her kıvılcımında kendimi bulduğum içre dönük bir yolculuk.

Ne kefesi acının.

Ne kefeni vücudun.

Ne kerameti dünün.

Ne de kefil olduğum.

Neyden ibaret ise ruhum azık bildiğim ruhumdan sızdığı kadar ışığın tüm evreni kendim gibi bildiğim kadar ederi olmalı mıydı sahi varlığımın?

Yüreğimin külliyesi.

Yalnızlığımın künyesi.

Yâdı dünümün dilimin yandığı aşk denen o devasa parantez...

Ve özlem bitimsiz.

Ve öznem gizli.

Ve özverim.

Ve ön sözü hayatın.

Ve hikâyesi yazdığım her şiirin.

Ve fakat...

Dişli bir cümle iken mutluluk.

Dişlerini yerinden söktüğüm zalim ve tayfası ve işte baş koyduğum Hakkın Kapısına varma telaşım.

Hizaladığım kadar hazzını alamadığım hayat.

Ölümü irdeleyen her gece ve nice kehanet.

Anne ikliminde seken masum ve çocuksu bir yürek.

Arpacı kumrusu belki ardıç kuşu belki de dirilen bir Anka: ant içtiğim üstüne şerefimin ve kumaşı

sevginin nasıl da ılık nasıl da huzura sevk eden nasıl da ılıman bir iklim...

Azadesiyim ben zamanın.

Külkedisi hayatın.

Yanlış zamanda yanlış bir mekânda yüklendiğim küfem...

Doğru olandan taviz vermediğim kadar kapısından kovulduğum doksan dokuz köyün verdiği muhtıra ve işte muhtarı seçildiğim yüzüncü köyün kâh külliyesi kâh İhtiyarlar Meclisi kâh çayırı çimeni kâh yorgun hayallerin bedbin sesi.

Ben bir mısraayım aşikâr.

Ben aşkım aşına olduğum kadar.

Ben aş bildim sevgiyi bir ömür.

Aş erdiğim nice özlemlerle yüklü iken küfem.

Küredüğüm.

Tünedüğüm kırık dal.

Türedüğüm kadar duygularda türettiğim binlerce şiir belki tüme varım belki tümünden gelim belki tükettiğim nefesin son sefasını sürdüğüm cefanın da bakiyesinde salındığım kadar alındığım üzerime asla da bir alıntı değilken ansızın hâsıl olan coşkum ve bitimsiz sevgim biteviye körüklediğim ruhum bilinmeze olan düşkünlüğüm ve bilindik tek kavram elbet Allah aşkı elbet dirayetimin sınılandığı kadar baş koyduğum umudun yolcusu.

Renklere düşkünlüğüm.

En tepeye gözümü dikip sonsuzluğa koştuğum...

Bir yitim ise gün yarına yatırım yaptığım döngünün de kolluk kuvveti iken sözcüklerim neşreden bazen bir nesre bazen bir şiire öykündüğüm ve ölümsüz sevdam...

Hazanda.

Hazin dolu bir yokuşta.

Yâdında dünün yarınları boşladığım gel gör ki yarınlara meylettiğim ve ikilem yüklü yüreğimde aslında huzura ve sevgiye meylettiğim...

İşte ansızın sökün eden onca kompliman.

İşte ansızın açtığım.

Solmak adına süründüğüm dağ tepe ve yamacında aşkın yankesici hayallerin soyup soğana çevirdiği asla da ödün vermediğim hazzın doruğunda haiz olduğum o minnacık zerremle kucaklamak adına kâinatı aksinde izimin akışında gizimin arz ettiğim kadar talep bulmasam da takvası kaderimin ve tavaf ettiğim evrenin yüreğinde saklandığım kadar kendimden kendime varmanın da bin bir hali iken aralıksız yazdıklarım yoksa nasıl ama nasıl kabullenirdim yürek burkan yazgımı...